

Sygehus eller Lægebehandling i Patientens Hjem.

Det tjener Dansk Sygeplejersaads Ledelse i høj Grad til Ære, at den er gaaet i Spidsen for andre Sygekasseledelser med at pege paa det ønskelige i, at Udgifter til Sygekassemedlemmers Rekreatiionsophold paa Rekonvalescenthjem medtages ved Beregningen af Statstilskudet til Sygekasserne, da den herskende Pladsmangel paa Hospitalerne nødvendiggør Oprettelsen af stadig flere Rekonvalescenthjem, hvor Patienterne utvivlsomt hurtigere genvinder deres Kræfter ved Opholdet i frisk Luft og under sunde, rolige Omgivelser end ved et fortsat Hospitalsophold, samtidig med at Hospitalerne herved vil aflastes for noget af deres Overbebyrdelse.

Kvinderne og Sygekasserne.

I Anledning af en redaktionel Efterskrift i „Kv. og Samf.“ Nr. 15 under en Artikel om „Kvinderne og Sygekasserne“, vilde jeg gerne have Lov til at henlede Redaktionen's Opmærksomhed paa, at der findes adskillige kvindelige Bestyrelsesmedlemmer indenfor statsanerkendte Sygekasser.

For Eks. har „Kvindernes Handels- og Kontoristforenings Sygekasse“, der er stiftet 1898, selvfølgelig kun Kvinder i Bestyrelsen og har aldrig haft andet.

Den gensidige Hjelpeforenings Sygekasse har en Bestyrelse, der bestaar af 27 Medlemmer, heraf 18 Kvinder.

I de saakaldte blandede Sygekasser, der optager baade Mænd og Kvinder, for Eks. A/S „Aluminias Sygekasse“, er der ligeledes Kvinder i Bestyrelsen.

København i Sept. 1916.

Anna Emilie Christensen.

Vi takker for disse Oplysninger og skal tilføje, at vi med vor Bemærkning kun havde tænkt paa de blandede Kasser.

Red.

Kvinderne og de politiske Partier.

(Forsinket paa Grund af Pladsmangel.)

—o—

Dette Emne er stadig Genstand for Drøftelse indenfor Dansk Kvindesamfund, uden at denne Drøftelse har ført til synderlig Klarhed og Forstaaelse. Mon det ikke ligger i, at man stadig

kommer bort fra Hovedsagen og indpaa alle mulige Biting, som egentlig er temmelig ligegyldige.

Hvad er Hovedsagen? Det kan ikke være at anribe dem, der mener, at Kvinderne helst maa holde sig udenfor Partierne; det kan heller ikke være at angribe dem, der har den Opfattelse, at Kvinderne saa vidt mulig bør slutte sig til et af de bestaaende Partier, fordi de mener derved at blive i Stand til at udrette mest til Gavn for sig selv og andre. At diskutere selve de to Opfattelser, tror jeg, vil vise sig fuldstændig unyttigt; til syvende og sidst er det nemlig en Trøssag, hvilken af dem, der er den rette, og om Troen kan man lige saa lidt diskutere som om Smagen. Derimod er der noget andet, man kan gøre. Har man Tro paa en eller anden Sag eller til en eller anden Fremgangsmaade, kan og maa man søge at klare for sig selv og andre, hvorfor man har denne Tro, og hvorledes man vil handle og virke ud fra denne Tro i Livets Virkelighed, for at Tiden og Udviklingen kan vise, om det, man har fæstet Tro til, er ret eller fejl. Naar der er Tale om „Kvinderne og de politiske Partier“, er der derfor Mening i at drøfte, hvilket Arbejde de Kvinder, der forstaar, hvad Kvindesag er, kan udføre dels for denne Sag og dels for det fælles borgerlige Samfund, hvad enten de vælger at slutte sig til et Parti, eller de vælger at staa udenfor alle Partier.

Ud fra dette Synspunkt talte jeg i Aarhus. Da jeg har den Tro, at det er bedst, hvis Kvinderne kan slutte sig til de bestaaende politiske Partier, søgte jeg at paavise, hvorledes der kunde udføres et Arbejde indenfor disse. Jeg tænkte naturligvis ikke, at mine Ord skulde omvende dem, der betragter alt, hvad der har med Parti at gøre som „Rottegift“; ligesaa lidt tænkte jeg mig, at de, som føler sig saa hjemløse i dansk Politik, som Frk. Daugaard skildrer dem, ved mine Ord pludselig skulde være i Stand til at finde deres Baas. Jeg er hverken indbildsk nok eller sangvinsk nok til at tro paa en saadan Mulighed. Derimod tænkte og haabede jeg, at jeg mulig kunde bidrage til, at der kom et Ordskifte i Gang, som kunde hjælpe Fællesmødets Deltagere til Klarhed over, hvor de stod — paa den ene eller den anden Side; om de vilde slutte sig til et Parti og søge at udføre et Arbejde derigennem, eller om de vilde vælge at staa udenfor og gøre sig klart,

hvilket Arbejde, de saa kunde udføre, og hvorledes de bedst kunde gøre det. Jeg ventede, at den, der skulde indlede sammen med mig, vilde have brugt det meste af sin Tid til at paavise, ad hvilke Veje og paa hvilken Maade, de Kvinder, der stod udenfor Partierne, bedst kunde bruge deres Borgerret. Det var imidlertid ikke den Side af Sagen, Indlederen særlig opholdt sig ved, og Diskussionen kom aldeles ikke til at dreje sig om Arbejdet, men om Partiernes større eller mindre Nederdrægtighed. Det Emne vil altid fremkalde en meget livlig Diskussion; det gjorde det ogsaa ved denne Lejlighed; om den bidrog til at skaffe en eneste af de tilstedeværende Klarhed over Hovedsagen, er et ganske andet Spørgsmaal.

Nu er Emnet atter taget op i Kvinden og Samfundet, og det tegner til, at Diskussionen vil blive fortsat i samme Spor, den kom ind i ved Aarhusmødet. Gør den det, er der Udsigt til, at den kan komme til at gøre mere Skade end Gavn, idet den let skaber Bitterhed paa begge Sider. Vi maa kunne hindre dette. Vi maa fra begge Sider rolig kunne tale om og høre paa, hvorledes man tænker sig Fremtidens Arbejde udført, hvad enten det skal ske indenfor eller udenfor de nuværende politiske Partier. Vi maa kunne komme bort fra i Modpartens Fremstilling af et saadant Arbejde at se et Angreb paa eller en Forklejnelse af ens eget Standpunkt eller et lumsk Forsøg paa at overliste og forføre enfoldige og ubefæstede Sjæle. Vi er enige om Maalet; der skulde da nødig være en saadan Smaatskaarethed og et saadant Snæversyn blandt os, at vi ikke med Forstaaelse kan se paa, at vi søger at naa dette Maal ad forskellige Veje. Jeg synes, vi maa være glade ved, at flere Veje og Midler paavises; hver faar saa overveje, hvilke af disse Veje og Midler, hun anser for mest formaalstjenlige, hvilke, der stemmer bedst med hendes Natur, og saa vælge det, hun synes bedst om. Tiden og Udviklingen faar da vise, hvem der valgte bedst.

Dette maatte jeg have sagt, inden jeg giver mig i Lag med Frk. Daugaards Artikel i dette Blads Nr. 14. Naar man læser denne, kan man ikke undgaa at faa en Følelse af, at Frk. D. helt igennem har opfattet min Indledning i Aarhus som et Angreb paa dem, der ligesom hun selv, vælger at staa udenfor Partierne. Jeg maa tilstaa, det har vakt min Forundring. Der er adskilligt i Artiklen, som jeg